

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 75/2024-73

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Torňošom, Tomášikova 50/D, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava II (predtým Okresný súd Bratislava I) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-3P/145/2018 takto

r o z h o d o l :

- Postupom Mestského súdu Bratislava II (predtým Okresného súdu Bratislava I) v konaní vedenom pod sp. zn. B1-3P/145/2018 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Mestskému súdu Bratislava II **p r i k a z u j e**, aby v konaní sp. zn. B1-3P/145/2018 konal bez zbytočných prietáhov.
- Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **1 000 eur**, ktoré mu **j e** Mestský súd Bratislava II **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Mestský súd Bratislava II **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **442,38 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

- Ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 75/2024-55 z 15. februára 2024 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa, doručenú 27. septembra 2023, ktorou sa domáha vyslovenia

porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu (predtým okresného súdu) v konaní označenom v záhlaví tohto nálezu. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal mu primerané finančné zadostučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a predmetného spisu mestského súdu vyplýva, že sťažovateľ, otec maloletých [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], podal 6. novembra 2018 na okresnom súde návrh na úpravu výkonu práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu, ktorý bol vedený pod sp. zn. 3P/145/2018. Uznesením z 24. júla 2019 okresný súd na návrh sťažovateľa nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil matke povinnosť platiť výživné v nevyhnutnej miere na každého z maloletých vo výške 100 eur a upravil jej styk s maloletým [REDAKOVANÉ]. Súčasne prebiehalo na okresnom súde pod sp. zn. 3P/63/2018 konanie o rozvod manželstva a o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, v ktorom rozsudkom z 23. júna 2021 okresný súd manželstvo sťažovateľa a matky rozviedol. V tomto výroku nadobudol rozsudok právoplatnosť 21. decembra 2021.

3. V napadnutom konaní okresný súd, resp. následne (po prechode výkonu súdnictva) mestský súd vykonal 11 pojednávaní (18. 3. 2019, 27. 5. 2019, 8. 7. 2020, 3. 9. 2020, 25. 3. 2021, 4. 4. 2022, 6. 3. 2023, 27. 3. 2023, 20. 6. 2023, 11. 7. 2023, 10. 10. 2023), ostatné nariadené termíny pojednávaní boli zrušené (16. 1. 2020, 13. 2. 2020, 8. 10. 2020, 19. 11. 2020, 14. 5. 2020, 23. 4. 2021, 22. 10. 2021, 31. 3. 2022, 5. 5. 2022, 6. 2. 2023, 12. 5. 2023). Do predmetného konania postupne vstúpil Úrad komisára pre deti a Okresná prokuratúra Bratislava I. Okresný súd v jeho priebehu rozhodoval štyrikrát o návrhoch sťažovateľa a matky na nariadenie neodkladného opatrenia a spis bol štyrikrát predložený Krajskému súdu v Bratislave (október 2019, apríl 2021, október 2021 a október 2022) a raz Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (marec 2020).

4. Na pojednávaní konanom 10. októbra 2023 mestský súd vyhlásil rozsudok, ktorým uložil matke povinnosť zaplatiť zročné výživné na maloletých (bod 1 a 2 výroku), v prevyšujúcej časti určenia výživného návrhy sťažovateľa a matky zamietol a zrušil uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia (v spojení s opravným uznesením z 8. novembra 2023). Bod 1 výroku rozsudku týkajúci sa zročného výživného na maloletého [REDAKOVANÉ] je vykonateľný od 2. februára 2024 a bod 2 výroku týkajúci sa zročného výživného na maloletého [REDAKOVANÉ] je vykonateľný od 4. decembra 2023. Odvolanie matky proti rozsudku bolo mestskému súdu doručené 19. decembra 2023.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ namieta, že do podania ústavnej sťažnosti (27. septembra 2023, pozn.) mestský súd ani po piatich rokoch od začatia konania právoplatne nerozhodol o jeho návrhu. Podľa jeho názoru súd postupuje v konaní chaoticky a nesústredene, keď napr. nie je schopný ustáliť výšku odôvodnených potrieb maloletých detí, pričom už na pojednávaní konanom 3. septembra 2020 boli účastníci odkázaní na prípravu záverečných rečí. Súd nesystematicky dopĺňoval dokazovanie

a odročoval pojednávania, rovnako chaoticky postupoval pri riešení otázky zaujatosti zákonnej sudkyne [REDACTED]. Napadnuté konanie nepovažuje za skutkovo náročné a s ohľadom na jeho predmet si vyžaduje mimoriadnu starostlivosť súdu. Bez zavinenia sťažovateľa však z dôvodu nečinnosti a neefektívneho postupu okresného súdu a následne aj mestského súdu trvá neprimerane dlho.

III.

Vyjadrenie mestského súdu a replika sťažovateľa

6. Predsedníčka mestského súdu odkazuje na vyjadrenie aktuálneho (v poradí tretieho) zákonného sudcu, ktorému bola vec pridelená 1. júna 2022 a ktorý podľa jej názoru koná bez prietáhov a 10. októbra 2023 vydal rozsudok. Aj z tohto dôvodu sťažnosť na prietahy podanú sťažovateľom 26. septembra 2023 nepovažovala po meritórnom rozhodnutí za opodstatnenú, no za prietahy spôsobené v predchádzajúcom období nečinnosťou okresného súdu sa ospravedlnila. Zákonný sudca pripomína zaťaženosť bývalého okresného súdu, na ktorú reflektoval aj ústavný súd (III. ÚS 37/2021). Uvádza, že o nároku sťažovateľa na zročné výživné bolo 10. októbra 2023 rozhodnuté a toto rozhodnutie je vykonateľné. Skutková zložitost' prejednávanej veci podľa neho spočíva najmä vo výraznom rodičovskom konflikte (spis má viac ako 3 000 strán). Na pojednávaní konanom 20. júna 2023 uložil sťažovateľovi poriadkovú pokutu, keďže z dôvodu oneskoreného predloženia listín súdu a námietky matky, že sa s nimi nemohla oboznámiť, odročil pojednávanie na 10. október 2023. Zákonný sudca upriamil pozornosť na skutočnosť, že sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy v predmetnom konaní predsedníčke mestského súdu 26. septembra 2023 a ústavnú sťažnosť 27. septembra 2023. V tejto súvislosti odkázal na záver ústavného súdu (IV. ÚS 559/2020), v zmysle ktorého podanie ústavnej sťažnosti vo veľmi krátkom časovom odstupe po podaní sťažnosti predsedovi súdu znemožňuje súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený svojou nečinnosťou. Dodáva, že sťažovateľ vedel, že 10. októbra 2023 bude pojednávanie, na ktorom mali účastníci zhrnúť svoje návrhy.

7. Sťažovateľ v replike zdôrazňuje, že napadnuté konanie vedené pred okresným súdom a následne pred mestským súdom je nevyhnutné považovať za jeden celok. Napriek vydaniu meritórneho rozhodnutia nie je konanie právoplatne skončené. Ani zmeny zákonného sudcu, prerozdeľovanie spisov, riadiace a systémové nedostatky pri správe súdu ani súdna reforma nemôžu podľa sťažovateľa brániť tomu, aby súd konal v primeranej lehote.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov konania a predloženého súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci [§ 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

9. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným

prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

10. Pri posudzovaní otázky, či v okolnostiach konkrétneho súdneho konania došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade s doterajšou judikatúrou [m. m. III. ÚS 241/2017, I. ÚS 17/2022, rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Frydlender v. Francúzsko z 27. 6. 2000, s'ťažnosť č. 30979/96, a vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko zo 16. 12. 2003, s'ťažnosť č. 58172/00] zohľadňuje (1) právnu a faktickú zložitost' veci, o ktorej všeobecný súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu, a prihliada sa pritom aj na význam konania pre s'ťažovateľa.

11. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o úpravu práv a povinností k maloletým tvorí bežnú a štandardnú agendu rozhodovania všeobecných súdov, teda nie je po právnej stránke zložit'é. Ústavný súd sa prikláňa k názoru mestského súdu, že konfliktný vzťah medzi rodičmi do istej miery zakladá skutkovú zložitost' prejednávanej veci. Konanie bolo od začiatku poznačené nezhodou s'ťažovateľa a matky o tom, ako majú byť upravené ich rodičovské práva a povinnosti. To sa prejavovalo zasielaním rozsiahlych vyjadrení a listinných dôkazov týkajúcich sa ich komunikácie či vzťahu k maloletým. V prospech uvedeného tvrdenia svedčí aj vstup komisára pre deti a okresnej prokuratúry do konania. V tejto súvislosti však ústavný súd (vychádzajúc zo svojej rozhodovacej činnosti) zároveň pripomína, že konfliktný vzťah medzi rodičmi je pomerne bežne prítomný v konaniach o úpravu výkonu práv a povinností k maloletým deťom a jednotliví konajúci sudcovia mali možnosť vysporiadať sa s touto okolnosťou efektívnym využitím procesných inštitútov prítomných v ustanoveniach Civilného mimosporového poriadku. K čomu napokon pristúpil až aktuálne konajúci zákonný sudca.

12. Ústavný súd zároveň osobitne zohľadnil predmet a účel tohto konania, ako aj povahu a rozsah ujmy, ktorá na vzájomných vzťahoch medzi rodičmi a deťmi vzniká v dôsledku zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní, vychádzajúc z kritéria výnimočnej rýchlosti požadovanej v prípadoch konaní o rodičovských právach, medzi ktoré nepochybne patrí aj konanie o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností, úpravu styku a určenie výživného na maloletých. Je však tiež potrebné uviesť, že maloleťi žijú so s'ťažovateľom a povinnosť matky platiť výživné v nevyhnutnej miere bolo upravené neodkladným opatrením, teda nejde o stav, keď by do právoplatného rozhodnutia vo veci samej v napadnutom konaní boli starostlivosť, styk a výživné ponechané na ľubovôľu rodičov maloletých. Uvedené okolnosti podľa ústavného súdu zmierňujú právnu neistotu s'ťažovateľa v napadnutom konaní, no nezabávajú mestský súd povinnosti postupovať v napadnutom konaní so zvýšenou rýchlosťou.

13. Ústavný súd z predloženého spisu zistil, že aj s'ťažovateľ do istej miery prispel svojim správaním k doterajšej dĺžke napadnutého konania. Na ťarchu s'ťažovateľa možno pripísať skutočnosť, že z dôvodov na jeho strane (resp. na strane jeho právneho zástupcu) bolo odročených šesť súdom nariadených pojednávaní (na základe žiadostí zo 16. januára 2020, 14. mája 2020, 21. marca 2022, 23. januára 2023 a 4. mája 2023 a pojednávanie 20. júna 2023 z dôvodu predloženia návrhu po lehote určenej súdom, za čo bola s'ťažovateľovi uložená aj poriadková pokuta).

14. V tejto súvislosti nemohlo ujsť pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ svoju ústavnú sťažnosť doručil ústavnému súdu 27. septembra 2023 (jeden deň po podaní sťažnosti predsedníčke súdu na prietahy v konaní), pričom mestský súd na pojednávaní konanom 10. októbra 2023 vyhlásil rozsudok vo veci. S ohľadom na spomínaný časový rámec ústavný súd podanie ústavnej sťažnosti vníma do istej miery ako účelové, pričom predznamenáva, že uvedenú okolnosť zohľadní pri posudzovaní výšky priznaného finančného zadosťučinenia.

15. Tretím hodnotiacim kritériom je postup súdu v napadnutom konaní. V tejto súvislosti ústavný pripomína, že vzhľadom na nadobudnutie účinnosti § 18n ods. 2 písm. b) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v platnom znení prešiel výkon súdnictva od 1. júna 2023 *ex lege* v rodinnoprávných veciach z Okresného súdu Bratislava I na Mestský súd Bratislava II. Za prípadné prietahy v konaní, ktoré vznikli počas konania pred okresným súdom, už zodpovedá mestský súd ako orgán verejnej moci, na ktorý prešiel výkon súdnictva vo veci sťažovateľa.

16. Samotná dĺžka napadnutého konania vo veci starostlivosti súdu o maloletých v trvaní piatich rokov sa javí ako neprimeraná a ústavne neakceptovateľná. Bez potreby podrobných analýz je pre ústavný súd podstatné, že o návrhu sťažovateľa na úpravu práv a povinností k maloletým na čas do rozvodu z novembra 2018 mestský súd meritórne rozhodol v októbri 2023 (rozsudok v čase rozhodovania ústavného súdu nie je právoplatný). Predmetný spis bol opakovane predložený krajskému súdu (v októbri 2019 a v októbri 2022 na rozhodnutie o odvolaní matky, v apríli 2021 a v októbri 2021 na rozhodnutie o námietke zaujatosti) a najvyššiemu súdu v marci 2020 na rozhodnutie o dovolaní matky. Krajský a najvyšší súdu o týchto podaniach rozhodli rádovo do jedného mesiaca, takže spis sa nachádzal mimo dispozičnej sféry okresného súdu dokopy iba šesť mesiacov.

17. Okresnému, resp. mestskému súdu nemožno vytknúť nečinnosť, no jeho postup ústavný súd hodnotí ako neefektívny. Príkladmo možno poukázať na skutočnosť, že na ustálenie skutkového stavu (pričom v napadnutom konaní nebolo nariadené ani znalecké dokazovanie, súd vykonal výsluch maloletých a zisťoval majetkové pomery a odôvodnené potreby účastníkov konania) bolo potrebné vykonať jedenásť pojednávaní. Jedenásť termínov pojednávaní však bolo odročených či zrušených. Rovnako ako efektívny nemožno hodnotiť ani postup pri vysporiadaní sa s námietkou zaujatosti jednej z konajúcich sudkýň (spis bol dvakrát vrátený z krajského súdu bez rozhodnutia).

18. V tomto ohľade ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesprávna, nesústredená či neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (IV. ÚS 396/04, I. ÚS 361/2022).

19. Nemalú úlohu pri dĺžke napadnutého konania zohrala najmä procesná aktivita matky (odvolania, dovolanie, námietky zaujatosti konajúcej sudkyne), ako aj podávanie návrhov na nariadenie neodkladných opatrení sťažovateľom i matkou. Účastníkovi konania nemôže byť vytýkané uplatnenie procesných prostriedkov (riadne a mimoriadne opravné prostriedky, námietka zaujatosti, zmena právneho zástupcu, návrhy na dokazovanie a pod.), ktoré mu na ochranu jeho práv poskytuje vnútroštátny právny poriadok. Na druhej strane však nemožno pričítať štátu zodpovednosť za prietahy, ktoré v konaní vznikli v dôsledku nutnosti vysporiadať sa s takýmito návrhmi (porov. I. ÚS 602/2023).

20. Pokiaľ ide o obranu mestského súdu, ústavnému súdu je známy fakt nie optimálneho stavu v súdnom systéme, aj pokiaľ ide o personálne obsadenie a vyťaženosť súdov, pričom štát je primárne zodpovedný za to, aby zabezpečil dostatočné personálne a materiálno-technické podmienky na riadny výkon spravodlivosti. Avšak pripomína, že nedostatky v tejto oblasti v žiadnom prípade nesmú byť na ujmu právam účastníkov konania. Ústavný súd zdôrazňuje, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezabavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 3/2020, I. ÚS 363/2020, I. ÚS 609/2022). Rovnako sa nemožno zbaviť zodpovednosti za prietahy v konaní v súvislosti so zmenami v organizácii súdov (tzv. súdna mapa, účinná od 1. júna 2023) napriek tomu, že i táto sa nesporne odrazí v plynulosti súdnych konaní (m. m. I. ÚS 222/2023). Zároveň pripomína, že pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, neposudzuje subjektívnu zodpovednosť za prietahy v danom spore, ale postup súdu, a teda nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou), alebo postupom konkrétneho sudcu (I. ÚS 693/2023).

21. Na doplnenie ústavný súd uvádza, že podanie sťažnosti predsedníčke súdu na prietahy 26. septembra 2023 v okolnostiach prejednávanej veci, keď mestský súd meritórne rozhodol na pojednávaní konanom 10. októbra 2023, možno hodnotiť len ako formálny úkon sťažovateľa.

22. V konklúzii uvedeného ústavný súd uzatvára, že neprimeraná dĺžka (päť rokov) napadnutého konania vyžadujúceho osobitnú rýchlosť bola spôsobená najmä neefektívnym postupom mestského (predtým okresného) súdu. Napadnuté konanie teda vykazuje zbytočné prietahy, ktorými došlo k porušeniu namietaných práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Príkaz konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

23. Ústavný súd v nadväznosti na výrok uvedený v bode 1 výrokovej časti nálezu v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi prikázal mestskému súdu, aby v napadnutom konaní, v ktorom v čase rozhodovania ústavného súdu bolo rozhodnuté meritórnym rozhodnutím (zatiaľ neprávoplatne) a nie je možné vylúčiť prípadné ďalšie zbytočné prietahy pri rozhodovaní v ďalších fázach napadnutého konania, konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

24. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti domáha, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur. Ústavný súd vzhľadom na okolnosti posudzovanej veci považoval za potrebné priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, majúc pritom na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pocítovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské

práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

25. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia priznaného sťažovateľovi ústavný súd prihliadal primárne na celkovú dĺžku napadnutého konania vedeného pred mestským, resp. okresným súdom a význam prejednávanej veci pre sťažovateľa. Následne považoval za vhodné vziať do úvahy istú skutkovú zložitost' prejednávanej veci, skutočnosť, že sťažovateľ do istej miery prispel k celkovej dĺžke napadnutého konania a že ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená v krátkom čase pred vydaním meritórneho rozsudku mestského súdu. Preto podľa čl. 127 ods. 3 ústavy priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie 1 000 eur a vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel (body 3 a 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

26. Ústavný súd sťažovateľovi podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde priznal náhradu trov právneho zastúpenia (bod 4 výroku tohto nálezu) za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2023 (prevzatie, príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) v sume dvakrát po 208,67 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 12,52 eur, t. j. spolu 442,38 eur (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Repliku sťažovateľa nevyhodnotil ako podanie relevantné pre jeho rozhodnutie, a preto zaň náhradu trov nepriznal. Zároveň dáva do pozornosti, že § 73 zákona o ústavnom súde svojou štruktúrou (vzťah odseku 1 a 3) právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom nestavia do nárokovateľnej polohy (I. ÚS 159,2023, I. ÚS 238/2021).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 23. mája 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu